

[Pilgaard Andersen]

for, at vi kan få den tåbelige lovgivning rettet. Jeg kan henvise til fremskridtspartiets lovforslag, der også kunne hjælpe på dette område, hvis adoptionsnævnet og regeringen ville begynde at se sig om efter noget andet.

Mette Madsen (V):

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen. Jeg tror, vi alle sammen kan fastslå, at adoptionslovgivningen og dens administration er et område, som fra ministeriets og folketingets side altid har været behandlet med den største årvågenhed og interesse. Det viser de meget gennemarbejdede betænkninger, vi har modtaget fra tid til anden. Det viser debatten og udvalgsarbejdet ved mødrehjælpens omlægning, og det viser ikke mindst de problemer, vi tog op i retsudvalget sidste vinter, da det viste sig, at der på trods af det omhyggelige udvalgsarbejde alligevel var visse af de nye regler, der ikke mindst i en overgangsperiode ikke fungerede efter folketingets intentioner.

Disse ændrede regler trådte i kraft pr. 1. april sidste år, og vi har således endnu ikke haft et helt års erfaringer som grundlag for at vurdere, om de nu fungerer efter folketingets ønske. Det var jo hovedsagelig alderskriteriet, vi drøftede sidste år, men der var også andre områder fra den grønne betænkning, der blev diskuteret og vurderet.

Som sagt er det ikke et helt år siden, disse regler trådte i kraft, og jeg står derfor lidt uforstående over for, at fru Inger Stilling Pedersen allerede nu har ønsket en debat her i folketingssalen om adoptionsreglerne.

Det fremgår desværre ikke af ordlyden af forespørgslen, om det igen er alderskriteriet, man ønsker drøftet, eller om det er andre områder som f. eks. adoptanternes sygdomsbilleder, om det er tobørnssystemet eller andre ting. Der er intet i forespørgslens ordlyd, der på forhånd kunne give os et fingerpeg om, hvad det var, fru Inger Stilling Pedersen særlig mente nu burde påkalde sig folketingets interesse.

Derfor lyttede jeg naturligvis meget intenst til fru Inger Stilling Pedersens indlæg heroppefra. Men jeg synes ikke, det var andet end en gennemgang ud fra en indstilling om, at det hele ikke fungerede. Fru Inger Stilling Pedersen påberåbte sig alle de journaler, hun havde læst, og alle de mennesker, hun havde

talt med, men det er jo meget, meget svært for os andre ud fra disse henvisninger at danne os et indtryk af, hvad det er, der ikke fungerer, da vi jo ikke kender de pågældende tilfælde. I det hele taget er det svært for den, der ikke i alle detaljer har fulgt en forundersøgelse, at bedømme dens forløb og resultat. Hermed være ikke sagt, at der ikke kan opstå ting, der må forekomme de implicerede unyttige, nærgående, nødvendige; vi har nok også alle sammen fået forelagt et eller måske flere eksempler på det.

Men jeg tror også, vi kan være enige om, at vi ikke under en folketingsdebat kan stå og diskutere meget private detaljer fra de sager, vi får kendskab til. Derfor ville jeg i fru Inger Stilling Pedersens sted have valgt en anden fremgangsmåde, nemlig at tage disse eksempler op i retsudvalget eller måske allerhelst samle ordførerne fra sidste vinter til en rundbordssamtale om de problemer, som vi blev gjort opmærksomme på. For i en sådan snæver kreds kunne vi bedre have diskuteret detaljerne og på denne måde måske have fundet frem til punkter, som vi fandt burde forelægges retsudvalget.

Man kunne også have grebet sagen an på den måde, at man var startet med gennem retsudvalget at spørge om, hvilke ankesager der havde været, og hvad disse ankesager var gået ud på. Jeg vil også tro, at det havde været forskellige ting, man i de forundersøgelser var utilfreds med.

Jeg sagde før, at vi alle sammen havde fået eksempler på adoptanter, der havde fundet disse forundersøgelser unyttige, måske nærgående. Dét synes jeg, at man skal holde sig for øje, hvad der er det overordnede synspunkt, når vi taler om adoption. Det er det, der står allerklarest udtrykt i den grønne betænkning side 9, hvor der står:

»Det er utvivlsomt, at adoption i dag må betragtes som et gode, adoptionssøgende ikke har krav på, men som de kan opnå, hvis de skønnes egnede dertil, og hvis det skønnes i barnets interesse at blive optaget i det pågældende hjem.«

Jeg tror også, vi alle sammen er enige i – det er sikkert også fru Inger Stilling Pedersen og hr. Pilgaard Andersen – at der naturligvis skal en undersøgelse til, inden man giver et hjem tilladelse til at modtage et barn. Denne undersøgelse må også have en bestemt form, netop for at gøre undersøgelserne og afgørel-